

Sygn. akt I ACa 406/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Mieczysław Brzdąk
Sędziowie :	SA Anna Bohdziewicz SA Elżbieta Karpeta (spr.)
Protokolant :	Małgorzata Korszun

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2013 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko J. U.

o nakazanie i zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 19 listopada 2012 r., sygn. akt II C 517/11,

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki 2070 (dwa tysiące siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 406/13

UZASADNIENIE

Powódka A. W. wniosła pozew przeciwko pozwanemu J. U. o zobowiązanie go do usunięcia skutków istniejącego naruszenia dóbr osobistych powódki poprzez usunięcie ze strony internetowej o wskazanym adresie oraz stron internetowych, stanowiących tłumaczenie wyżej wymienionej strony internetowej informacji dotyczących szczegółów z życia prywatnego A. W.; zobowiązanie pozwanego do zaniechania dalszego naruszania dóbr osobistych powódki na przyszłość poprzez publikowanie na stronach internetowych informacji dotyczących szczegółów z życia prywatnego A. W.; zobowiązanie pozwanego do złożenia na łamach strony internetowej o wskazanym adresie oświadczenia następującej treści: „J. U. przeprasza A. W. za bezpodstawne i bezprawne naruszenie jej dóbr osobistych w postaci

wolności, prywatności i miru domowego, poczucia bezpieczeństwa, imienia, nazwiska oraz wizerunku, jak również tajemnicy korespondencji poprzez uporczywe nękanie polegające na wysyłaniu do niej szeregu listów, wykonywanie telefonów oraz wysyłanie wiadomości tekstowych SMS z prośbami o powrót do związku, nachodzenie jej w domu i w pracy, jak również poprzez opublikowanie na powszechnie dostępnych stronach internetowych informacji dotyczących szczegółów z życia prywatnego A. W.”; zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu; zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu.

Wyrokiem zaocznym z dnia 24 stycznia 2012r. Sąd Okręgowy w Katowicach uwzględnił w całości żądanie pozwu.

Pozwany w sprzeciwie i domagał się oddalenia powództwa. W uzasadnieniu przyznał fakt prowadzenia strony o adresie (...) Zaprzeczył umieszczeniu na stronie obecnych szczegółów z życia prywatnego powódki i jakoby naruszał jej dobra osobiste : wolność, prywatność, mir domowy etc. Pozwany podał, że nie nachodzi powódki w domu ani nie wysyła masowo listów ani sms-ów, nie próbuje się też z nią kontaktować telefonicznie. Na w/w stronie prowadzi formę blogu – pamiętnika, na łamach którego zamieszcza treści, do których ma niezaprzeczalne prawo. Są to treści opisujące jego życie osobiste i zderzenie z rzeczywistością.

Sąd Okręgowy ustalił następujące okoliczności.

Powódka A. W. jest lekarzem i pracuje w (...) Centrum (...) w K.. Pozwany J. U. jest informatykiem. Strony pozostawały w nieformalnym związku , który trwał od roku 2003 do stycznia 2010r., kiedy to powódka odeszła od swojego dotychczasowego partnera życiowego - pozwanego. Po odejściu powódki pozwany podejmował próby nawiązania kontaktu z powódką i jej rodziną. Wysyłał do powódki listy, przysyłał wiadomości sms i mms. W lutym 2010r. pozwany przyszedł do miejsca pracy powódki, próbując przekonać ją do powrotu. Pozwany opuścił miejsce pracy powódki, po tym jak powódka poprosiła o pomoc pracowników ochrony budynku szpitala. Pozwany pomimo próśb ze strony powódki, jej zdecydowanych oświadczeń co do zakończenia znajomości z nim, nie zaprzestał wysyłania do powódki listów, wiadomości tekstowych sms i mms. Pozwany próbował nawiązać kontakt z powódką, udając się do jej miejsca zamieszkania. Powódka nie chciała widzieć się z pozwanym. Rodzice powódki informowali wówczas pozwanego, że powódka jest nieobecna.

Pozwany założył stronę internetową o adresie (...) gdzie zamieścił dane osobowe powódki, wizerunek powódki w postaci zdjęć z czasów, kiedy strony były w związku, jak i zdjęcia powódki z jej obecnym partnerem życiowym. Tak założona strona internetowa pojawia się w wyszukiwarce internetowej po wpisaniu danych osobowych powódki jako pierwszy wynik wyszukiwania. Pozwany zatytułował stronę słowami „ (...)”. Na tak założonej stronie internetowej pozwany umieszcza listy do powódki, tekst który stanowi rodzaj wiersza (modlitwy) do powódki. Treści wpisów dotyczą także informacji z życia prywatnego powódki (imię powódki, informacja jak długo trwał związek stron, kim jest powódka – skończone studia). Strona internetowa jest tłumaczona na języki obce i umieszczona jest na innych serwerach internetowych, w tym w krajach poza Unią Europejską. Pismem z dnia 15 czerwca 2011r. powódka zwróciła się do Biura Generalnego Inspektora Ochrony danych Osobowych z prośbą o zbadanie zgodności z ustawą o ochronie danych osobowych działalności firmy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., wskazując że administrator sieci narusza ochronę danych osobowych poprzez stworzenie strony internetowej, gdzie zamieścił dane osobowe powódki, jej wizerunek i wizerunek jej partnera bez jej zgody.

Pismem z dnia 1 czerwca 2011r. powódka zwróciła się do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. z żądaniem natychmiastowego zablokowania i usunięcia przedmiotowej strony internetowej. Jednocześnie powódka wskazywała na fakt posługiwania się jej imieniem i nazwiskiem oraz wizerunkiem, które podlegają ochronie. Zawiadomieniem z dnia 9 sierpnia 2011r., kierowanym do Prokuratury Rejonowej (...) w S. powódka wskazywała na fakt popełnienia na jej szkodę przez pozwanego przestępstwa określonego art. 190a § 1 k.k. Pozwany nigdy nie zwracał się do powódki z prośbą o wyrażenie zgody na posługiwanie się jej nazwiskiem i imieniem przy tworzeniu strony internetowej, nie zwracał się z prośbą o wyrażenie zgody na umieszczenie wizerunku powódki na stronie internetowej, nie uzyskał takiej zgody. Wręcz przeciwnie, powódka stanowczo żądała od pozwanego usunięcia jej

danych osobowych ze strony internetowej, jak również jej wizerunku. Powódka stanowczo sprzeciwiała się i nadal sprzeciwia posługiwaniu się przez pozwanego jej imieniem, nazwiskiem, wizerunkiem, naruszaniu jej prywatności, wolności, miru domowego, naruszaniu tajemnicy korespondencji.

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego w zakresie przeprowadzenia dowodu z zapisu rozmowy stron z dnia 27 grudnia 2010r. oraz w zakresie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków B. L. i A. S.. Oddalając przedmiotowe wnioski dowodowe Sąd uznał je za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, zwłaszcza wobec twierdzeń stron i samego pozwanego, że posłużenie się przez niego danymi osobowymi powódki, umieszczanie na stronie internetowej zdjęć powódki odbyło się bez zgody powódki, a pozwany miał wiedzę że powódka takim działaniom pozwanego się sprzeciwia. Powoływanie się zatem przez pozwanego na rozmowę z powódką, która miała miejsce w dniu 27 grudnia 2010r., przy postawie powódki wyrażonej w pozwie i w zgromadzonym materiale dowodowym nie ma znaczenia dla sprawy. Nawet w sytuacji, gdyby istotnie powódka wcześniej wyrażała zgodę, czemu powódka zaprzeczała, to zgoda ta mogła być przez nią cofnięta, co nakładało na pozwanego obowiązek usunięcia danych osobowych i wizerunku powódki z założonej strony internetowej. W zakresie wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków B. L. i A. S. – okoliczności (pismo pozwanego z dnia 25.10.2012r. k. 330 akt) na jakie zostali zawnioskowani świadkowie w ocenie Sądu nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Wobec powyższego – wnioski zostały oddalone.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy wskazał, że powództwo w zakresie zaskarżonym przez pozwanego sprzeciwem od wyroku zaocznego zasługuje na uwzględnienie, co skutkuje utrzymaniem w całości w mocy zaskarżonego wyroku zaocznego.

Poza sporem pozostawały pomiędzy stronami wszystkie elementy istotne stanu faktycznego. Bezsporną była okoliczność związana z założeniem przez pozwanego strony internetowej o adresie (...) Poza sporem pozostawała okoliczność, że pozwany użył w nazwie strony danych osobowych powódki – jej imienia i nazwiska bez jej zgody i pomimo jej sprzeciwu. Bezspornym jest także fakt, że pozwany umieścił zdjęcia powódki i zdjęcia powódki z jej obecnym partnerem życiowym bez zgody powódki i bez zgody jej partnera. Bezspornym jest, że pozwany przesyłał do powódki listy, sms, mms, przychodził do niej do domu, jak również do miejsca pracy.

Spornym natomiast było, czy pozwany naruszył dobra osobiste powódki oraz czy to naruszenie miało charakter bezprawny. Pozwany bowiem twierdził, że jako partner powódki, przy uwzględnieniu faktu że liczył na wspólne życie z powódką, umieszczał na stronie internetowej wspomnienia, swoje przemyślenia.

Zgodnie z treścią art. 24 § 1 kc – ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonania naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Dokonując literalnej wykładni cytowanego unormowania stwierdził Sąd Okręgowy, że ochrona dóbr osobistych przysługuje jedynie w sytuacji działania bezprawnego. Przesłanka bezprawności działania, w wyniku którego doszło do naruszenia dóbr osobistych jest konieczna do udzielenia ochrony przewidzianej w cytowanym przepisie. Zaznaczył przy tym Sąd, że przesłanka bezprawności działania ujmowana jest w prawie cywilnym materialnym bardzo szeroko, począwszy od uznania że działanie bezprawne to takie które jest sprzeczne z normami prawnymi, porządkiem prawnym jak również z zasadami współżycia społecznego.

Bezprawność oznacza bowiem ujemną ocenę porządku prawnego w zakresie przedmiotu jakim jest zachowanie sprawcy. Bezprawne zatem będzie każde zachowanie które stanowi obiektywne złamanie określonych, przyjętych i powszechnie akceptowanych norm i reguł postępowania, zachowania, czyli takie które jest sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym. „Porządek prawny” w takim ujęciu to nic innego jak określone reguły (nakazy, zakazy) wynikające z obowiązujących norm prawnych, ale również wypływające z norm społecznych, moralnych, dobrych obyczajów, zasad współżycia społecznego.

W ocenie Sądu Okręgowego bezprawnym działaniem pozwanego było umieszczenie danych osobowych powódki w adresie strony internetowej, jej wizerunku i wizerunku jej z jej obecnym partnerem na stronie internetowej, rozpowszechnianie na stronie internetowej informacji i danych dotyczących życia prywatnego powódki. Nie ulega bowiem wątpliwości, że pozwany bez zgody, a w okresie późniejszym wbrew stanowisku powódki i jej sprzeciwu w tym zakresie, posłużył się danymi osobowymi powódki w adresie strony internetowej. Powódka jest lekarzem, a umieszczenie jej danych w wyszukiwarce internetowej powoduje, że jako pierwsza pojawia się właśnie sporna strona internetowa co naraża powódkę na utratę zaufania rodziców potencjalnych jej pacjentów. Powódka nie ma żadnego instrumentu prawnego, aby wymóc na pozwanym zmianę w tym zakresie, zwłaszcza że – co przyznał sam pozwany – strona funkcjonuje na terenach krajów poza Unią Europejską, jak również że istnieją dziesiątki kopii tej strony. Żaden przepis prawa nie daje pozwolenia na używanie danych osobowych innej osoby fizycznej bez jej zgody. Posługiwanie się tymi danymi – imieniem, nazwiskiem – jest bez wątpienia naruszeniem dóbr osobistych i korzysta z ochrony prawa. Nadto należy zaznaczyć, że w przypadku stron internetowych, posłużenie się danymi osobowymi innej osoby daje podstawę do uznania, że strona ta będzie przedmiotem zainteresowania osób, które chcą uzyskać wiedzę o osobie, której dane są w adresie strony. Rację zatem ma powódka twierdząc, że naraża ją to – jako lekarza – na zapoznanie się z treścią strony przez rodziców jej pacjentów, a informacje zamieszczane na stronie przez pozwanego mogą kreować negatywny obraz powódki jako osoby bezdusznej, niedobrej, nie liczącej się z potrzebami innych (wpisy k. 71, 85, 88 akt). Przepis art. 24 kc dla przyznania ochrony prawnej nie wymaga, aby utrata dobrego imienia faktycznie nastąpiła, do udzielenia ochrony wystarczające jest zagrożenie naruszenia dobra osobistego. Takie zagrożenie utraty dobrego imienia powódki – w ocenie Sądu – nastąpiło. Nie ma dla tej oceny żadnego znaczenia okoliczność, na którą powołuje się pozwany w zakresie w jakim podaje na stronie internetowej, że jest dumny z powódki jako lekarza.

Podobnie jako naruszenie dobra osobistego powódki w postaci wizerunku należało ocenić publikowanie zdjęć powódki bez jej zgody, zarówno zdjęć które obrazują samą powódkę, jak i zdjęć powódki z pozwanym, czy zdjęć powódki z jej obecnym partnerem. Powódka nie jest osobą publiczną, nie pełni żadnej publicznej roli w życiu politycznym, społecznym, nie jest także osobą ze świata show biznesu, a co za tym idzie publikowanie bez jej zgody zdjęć jest naruszeniem jej dobra osobistego w postaci wizerunku. Powołał Sąd Okręgowy i w pełni podzielił pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 2 lutego 1967r. (I CR 496/66, OSNCP 9/ 67, poz. 161), w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że bezprawne jest publikowanie fotografii określonej osoby bez jej zgody.

Sąd Okręgowy podzielił także argumentację powódki, zawartą w pozwie w zakresie w jakim odnosi się ona do naruszenia dobra osobistego powódki w postaci jej wolności, poczucia bezpieczeństwa, naruszenia miru domowego. Nie ulegało bowiem wątpliwości, że każda osoba, która nie życzy sobie kontaktu z inną osobą ma prawo oczekiwać że sfera jej życia – wolność, mir domowy, poczucie bezpieczeństwa nie będą naruszane poprzez odwiedzanie, nachodzenie w miejscu zamieszkania czy pracy. Zwłaszcza w miejscu pracy, które jest przeznaczone do świadczenia pracy, a nie kontaktów prywatnych, osobistych, takie kontakty w miejscu pracy były negatywnie odbierane przez powódkę jako osobę, która nie życzyła sobie utrzymywania relacji z pozwanym. Wolność powódki została poprzez działanie pozwanego niewątpliwie naruszona. Działanie pozwanego w tym zakresie nosiło znamiona bezprawności. Powódka bowiem nie życzyła sobie kontaktów z pozwanym, a on nachodząc ją w miejscu zamieszkania, pracy wymuszał te kontakty, choćby w celu oświadczenia mu przez powódkę, że ta nie życzy sobie jego obecności.

Pozwany powyższym zachowaniem naruszył także prawo do prywatności powódki. Powódka ma bowiem podstawy aby oczekiwać że jej prywatność nie będzie naruszana i że okoliczności związane z jej życiem prywatnym nie będą przedmiotem rozpowszechniania do wiadomości osób, których powódka nawet nie zna. Prywatność to nic innego jak dane z życia rodzinnego, osobistego, stanu zdrowia, sytuacji materialnej, zdarzenia z przeszłości, w końcu dane związane z życiem seksualnym. Prawo do prywatności powódki, co należy podkreślić jest chronione przez ustawę zasadniczą . W myśl zapisu art. 47 Konstytucji każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego.

Pozwany także bezprawnie naruszył tajemnicę korespondencji, umieszczając na stronie internetowej treści sms-ów i mms –ów kierowanych do powódki bez jej zgody (np. k. 71 akt). Nie ulega wątpliwości, że sms i mms w dobie dzisiejszego postępu jest formą korespondencji, bardziej już rozpowszechnioną i częściej używaną niż tradycyjny list.

Sms, mms są formą komunikowania się, formą korespondencji. Zatem ujawnianie treści korespondencji sms-owej i mms – owej wymaga zgody zarówno nadawcy – pozwanego jak i odbiorcy – powódki. Skoro powódka nie wyraziła zgody na rozpowszechnianie korespondencji w postaci sms-ów i mms –ów, kierowanych przez pozwanego do niej należy stwierdzić, że pozwany naruszył w tym zakresie dobro osobiste powódki – prawo do tajemnicy korespondencji.

Mając na uwadze powyższe ustalenia co do zakresu naruszonych działaniem pozwanego dóbr osobistych powódki uznał Sąd Okręgowy, że naruszenie to miało bez wątpienia charakter bezprawny – narusza bowiem nie tylko przepisy Konstytucji, a to art. 30, 31, 47, 49, jak również przepisy ustawy z dnia 26 stycznia 1984r. prawo prasowe (art. 14 ust. 4 tegoż prawa; Dz. U. z 1984r., nr 5, poz. 24 z późn. zm.), przepisy ustawy z dnia 4 lutego 1994r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (art. 81 tej ustawy; tekst jednolity:Dz. U. z 2006r., nr 90, poz. 631), ale także zasady współżycia społecznego. Powódka wiążąc się z pozwanym, a potem zrywając tę znajomość miała pełne prawo oczekiwać, że postawa pozwanego, jego zachowanie nie będzie naruszało jej dóbr osobistych. Naruszenie tych dóbr nie uzasadnia argumentacja pozwanego odnosząca się do uczucia jakim darzył i nadal darzy powódkę, jak również argumentacja dotycząca planów jakie wiązał pozwany z osobą powódki i znajomością stron.

Dlatego, uznając że zaistniały przesłanki do uzyskania przez powódkę ochrony jej dóbr osobistych, zaistniały przesłanki nie tylko w zakresie uwzględnienia żądania zobowiązania pozwanego do usunięcia skutków istniejącego naruszenia dóbr osobistych powódki i zobowiązania pozwanego do zaniechania dalszego naruszenia dóbr osobistych, złożenia przeprosin, jak również żądania zasądzenia zadośćuczynienia w wysokości 30.000,00zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 grudnia 2011r. .

W ocenie Sądu żądanie zadośćuczynienia znajduje oparcie w treści art. 448 kc. Uznając że roszczenie o zadośćuczynienie w wysokości 30.000,00zł jest zasadne Sąd miał na uwadze nie tylko rodzaje dóbr osobistych, których ochrony domagała się powódka i które bezprawnym działaniem pozwanego zostały naruszone, jak również charakter następstw naruszenia tych dóbr.

Sąd uznając żądanie o zadośćuczynienie za zasadne miał na uwadze okoliczność, że art. 448 kc znajduje zastosowanie tylko w wypadku zawinionego naruszenia dóbr osobistych. Na istnienie winy jako przesłanki odpowiedzialności z art. 448 kc wskazywał niejednokrotnie Sąd Najwyższy (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 17.03.2006r, I CSK 81/2005, OSP z 2007r. nr 3, poz. 30; z dnia 19.01.2007r., II CSK 358/06 LEX nr 277289). Nie ulega wątpliwości, że działanie pozwanego miało charakter działania zawinionego. Wina pozwanego ma charakter winy umyślnej, gdyż pozwany nie tylko ma świadomość, że bezprawnie narusza dobra osobiste powódki, posługując się choćby jej danymi osobowymi i wizerunkiem bez jej zgody, ale również co najmniej świadomie godzi się na to, że wyrządzi na skutek swojego działania powódce szkodę. Pozwany otwarcie mówi o formie „kary” dla powódki za niespełnione obietnice. Nadto – wbrew stanowisku powódki w zakresie stanowczego sprzeciwu w tym przedmiocie, pozwany nadal w sposób umyślny narusza dobra osobiste powódki, tworząc choćby kopie strony internetowej. Nie budzi także wątpliwości, że powódka na skutek tego działania doznała krzywdy poprzez obawę co do odbioru jej osoby przez innych, którzy zapoznali się z treścią strony internetowej, poprzez komentarze które pojawiły się od osób które nie znają powódki, a które na skutek jednostronnego, subiektywnego przedstawienia powódki przez pozwanego, dokonały oceny zachowania powódki.

Z powyższych względów na mocy art. 24 kc w zw. z art. 448 kc w zw. 481 kc roszczenie objęte pozwem uznano za zasadne, tym samym pozwany jako strona przegrywająca proces winien na podstawie art. 98kpc zwrócić powódce koszty procesu, na które złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 2100zł, koszty zastępstwa procesowego w łącznej kwocie 2760zł (w wysokości 2400zł od roszczenia w zakresie zadośćuczynienia i w wysokości 360zł od roszczenia o ochronę dóbr osobistych), opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17,00zł i dlatego na mocy art. 347 kpc utrzymano w całości w mocy wyrok zaoczny wydany w niniejszej sprawie w dniu 24 stycznia 2012r.

W apelacji od tego orzeczenia pozwany zarzucał naruszenie prawa materialnego, a to art.14 ust.4 ustawy Prawo prasowe poprzez bezzasadne zastosowanie tego przepisu do działań podejmowanych przez pozwanego, a w szczególności zamieszczanych przez niego na stronie internetowej powódki wpisów podczas gdy przepisy prawa

prasowego nie mają zastosowania do prowadzenia blogu. Zarzucał także naruszenie art. 448 k.c. przez błędną jego wykładnię i zasądzenie na rzecz powódki zadośćuczynienia w sytuacji, w której po stronie pozwanego nie sposób doszukać się celowego naruszenia dóbr osobistych powódki. Naruszył zdaniem apelującego Sąd Okręgowy także przepisy postępowania, a to:

- art. 328 § 2 k.p.c. przez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku jakie konkretnie zasady współzycia społecznego naruszył pozwany i zupełne pominięcie argumentowanych przez pozwanego nieprawidłowych i nieuczciwych zachowań powódki, które skłoniły pozwanego do założenia i prowadzenia blogu;
- art. 217 k.p.c. przez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków B. L. i A. S., podczas gdy działanie takie uniemożliwiło pozwanemu przedstawienie swojego stanowiska w sprawie;
- art. 5 k.p.c. przez niepouczenie pozwanego działającego bez profesjonalnego pełnomocnika o możliwości złożenia wniosku o powołanie biegłego z zakresu informatyki w celu ustalenia czy strona internetowa o adresie (...) była przez pozwanego pozycjonowana, czemu pozwany wyraźnie zaprzeczał.

W oparciu o przedstawione zarzuty domagał się pozwany uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie zmiany wyroku przez oddalenie powództwa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje

Apelacja nie była uzasadniona.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia prawa procesowego należy wskazać, że oddalenie wniosku dowodowego pozwanego o przesłuchanie świadków B. L. i A. S. zostało przez Sąd Okręgowy wyjaśnione w motywach skarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny podziela dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę, że z określonej przez pozwanego tezy dowodowej wynikało jednoznacznie, że okoliczności na które mieliby zeznawać zgłoszeni świadkowie nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia. Zeznaniami powołanych świadków pozwany bowiem miał zamiar wykazywać to, że stosunki panujące między stronami w trakcie trwania ich związku i charakter deklaracji składanych przez powódkę pozwanemu uzasadniały działania pozwanego, będące przedmiotem rozpoznawanej sprawy. Charakter tych relacji wynikający z kilkuletniego niesformalizowanego faktycznego pożycia stron i wspólnego zamieszkiwania był przez powódkę przyznawany już w pozwie i nie wymagał wykazywania w postępowaniu dowodowym. Również deklaracje powódki dotyczące wspólnej przyszłości stron, którą w przeszłości obie strony zakładały zostały wykazane przez pozwanego własnymi zeznaniami, które w tym zakresie z pewnością są wiarygodne, jako wysoce prawdopodobne w świetle zasad doświadczenia życiowego. Dlatego zeznania wskazanych świadków- wbrew twierdzeniom apelacji -nie mogły „rzucić innego światła” na ocenę wzajemnych relacji stron w przeszłości, gdyż te przedstawiały się w sposób opisany przez pozwanego.

Nie był także uzasadniony zarzut naruszenia art. 5 k.p.c. gdyż obowiązek udzielania przez Sąd pouczeń co do czynności procesowych nie obejmuje wskazywania na konkretny środek dowodowy, którym strona mogłaby wykazywać swoje twierdzenia. Podkreślić także należy, że sformułowanie omawianego zarzutu apelacyjnego sugeruje, że pozwany miałby zostać pouczony o możliwości składania wniosku dowodowego na okoliczność tzw. negatywną, która nie może być przedmiotem dowodu (negativa non sunt probanda), gdyż pozwany chciał wykazać, że nie pozycjonował strony. Jednocześnie pozwany, w imieniu którego apelację sporządził profesjonalny pełnomocnik nie zarzuca błędu w ustaleniu, że pozwany pozycjonował przedmiotową stronę internetową, a jedynie naruszenie art. 5 k.p.c., który to zarzut jest z przyczyn wcześniej podanych bezzasadny. Brak zarzutu co do poprawności dokonanego ustalenia uniemożliwia dokonanie kontroli instancyjnej w tym zakresie, gdyż Sąd Apelacyjny z urzędu rozpoznaje jedynie poprawność zastosowania prawa materialnego, natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego tylko na zarzut.

Zupełnie bezzasadny był zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., gdyż Sąd Okręgowy wyjaśnił w motywach swego orzeczenia na czym polegało naruszenie przez pozwanego zasad współzycia społecznego. Nadto zarzut naruszenia art.

328 § 2 k.p.c. może doprowadzić do wzruszenia skarżonego orzeczenia tylko w przypadku wykazania, że sporządzenie uzasadnienia wyroku z naruszeniem art. 328 § 2 k.p.c. uniemożliwia kontrolę instancyjną orzeczenia w takim stopniu, że nie jest możliwe wypowiedzenie się przez sąd drugiej instancji, będący zgodnie a art. 382 k.p.c. sądem meriti, o zasadności powództwa.

Nie ma racji apelujący, gdy twierdzi, że art. 14 ust. 4 ustawy Prawo prasowe stał się podstawą prawną zapadłego rozstrzygnięcia. Chociaż powołanie tego przepisu, stanowiącego, że „udzielenia informacji nie można uzależniać, z zastrzeżeniem wynikającym z ust. 2, od sposobu jej skomentowania lub uzgodnienia tekstu wypowiedzi dziennikarskiej” było niepotrzebne, a nawet niezrozumiałe to wyeliminowanie tego konkretnego przepisu z uzasadnienia dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny bezprawności działania pozwanego nie zmienia słuszności dokonanej oceny. Zachowanie pozwanego było bowiem bezprawne w wielu aspektach wskazanych przez Sąd Okręgowy.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela również dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę zachowania pozwanego jako dającego podstawę do zasądzenia żadanego przez powódkę zadośćuczynienia. Pozwany bowiem – jak wynika z materiału dowodowego - wielokrotnie naruszał dobra osobiste powódki, w szczególności prawo do nieujawniania szczegółów życia prywatnego, czy danych osobowych podlegających ochronie. Pozwany czynił tak mając pełną świadomość braku akceptacji powódki dla takich działań, a także mając wiedzę o jej stanowczym sprzeciwie dla takich działań pozwanego. Wskazywana w toku postępowania i w apelacji motywacja pozwanego do prowadzenia blogu, powołująca się na potrzebę zamieszczenia na blogu własnych przeżyć, podzielenia się myślami i uczuciami jest niewiarygodna dlatego, że tak opisane prawo pozwanego do ujawniania własnych przeżyć i przemyśleń pozwany mógł realizować nie ujawniając danych innych osób, w szczególności powódki. Gdyby pozwany po utworzeniu strony internetowej i zamieszczeniu tam informacji o powódce zastosował się następnie do zgłoszonego przez nią żądania zaprzestania podawania informacji na jej temat .można by uznać, że naruszył dobra osobiste powódki nieumyślnie. Tak się jednak nie stało, bo pozwany prezentuje nawet w apelacji pogląd, że realizacja własnego prawa może pociągać za sobą deptanie praw innych osób. Uzasadnia to w wystarczający sposób uznanie, że pozwany w zawiniony sposób naruszał dobra osobiste powódki, a tym samym zastosowanie art. 448 k.c. było w pełni uzasadnione.

Apelację jako bezzasadną należało zatem oddalić na mocy art. 385 k.p.c.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzono od przegrywającego etap postępowania apelacyjnego pozwanego na rzecz powódki koszty tego postępowania w wysokości wynikającej z § 6 pkt 5, § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.